

Het gepromoveerde LENIG EN SNEL alweer een topploeg

Het was, achteraf gezien zéker, toch wel een belangrijke wedstrijd die het Haagse Lenig en Snel en het Goudse Olympia j.l. zondag op het aan de Hengelolaan gelegen terrein van Lenig en Snel (zeg maar L en S) tegen elkaar speelden. Het gewicht van de wedstrijd, of beter: van de uitslag ervan, werd mede bepaald door het resultaat van het duel Scheveningen-Texas. De situatie in die derde klas C was immers zo dat Texas met 21 punten uit 13 wedstrijden aan kop stond, gevolgd door L en S met 18 en Olympia met 17 punten. Na de wedstrijden van j.l. zondag is de situatie echter aldus: Texas heeft nog steeds 21 punten (omdat het met 3-1 van Scheveningen verloor), L en S heeft nu 20 punten, waaruit volgt dat Olympia op 17 is blijven staan, en dat klopt ook want L en S won die (dus inderdaad belangrijke) wedstrijd tegen Olympia met 2-0. En als u dan nog weet dat aanstaande zondag de wedstrijd L en S-Texas op het programma staat, dan laat het zich raden dat menige L en S-aanhanger een weekje vol nerveuze opwindings tegemoet gaat.

L en S is een grote, gezonde vereniging. Een vereniging ook die het vooral in de jeugd zoekt. Dat geldt zowel voor de bestuurlijke kant van de zaak als voor de sportieve. Een nogal jeugdig bestuur probeert van L en S een in sprekende resultaten grossierende club te maken. En daarbij wordt vooral de toekomst, de jeugdafdeling dus, niet vergeten. Zo staat L en S' hoogste, door ex-Holland Sport en nu JAC-speler Pim van der Maas getrainde juniorenelftal op de rand van regionaal jeugdvoetbal. L en S, dat in het verleden nogal eens sukkelde met z'n trainers, heeft het nu beter getroffen. In Wim Anderiesen heeft het een trainer die z'n spelers wel aanspreekt, en dat in alle betekenissen. Rechterspits **Hans Zoet**: „Je hebt trainers die goed kunnen trainen, maar die het mentaal niet kunnen overbrengen. En je hebt ook trainers die goed trainen en die ook de taal van de jongens spreken, die tussen de jongens instaan. Zo'n trainer is Anderiesen”.

Linkerspits **Wim Keetman** zegt het (lachend) zo: „Als hij niet goed geweest zou zijn had ie per 1 januari z'n ontslag wel gehad.”

Wim Anderiesen, ooit een gewaardeerde centrale verdediger in Ajax totdat de inmiddels ook alweer bij Ajax verdwenen Tonnie Pronk hem uit de verdediging verdreef, waarna Anderiesen z'n laatste betaalde voetbaljaren in ook al wijlen Holland Sport sleet, begon z'n trainerscarrière bij Scheveningen, waar hij de zaterdag- en de zondagvoetballers onder z'n hoede had. „Geen ideale situatie, nee” zegt hij, „het is überhaupt geen ideale situatie, een club met een zaterdag- en een zondagafdeling.

Je krijgt een versplintering van je spelersmateriaal. Maar ja, het geloof speelt hierin ook mee, de christelijke jongens gaan toch niet op zondag spelen.” Na drie jaar Scheveningen dient hij drie jaar zaterdagclub Die Haghe. Over die periode van drie jaar zegt hij: „Nee, dat is puur toevallig. Maar ik ben wel van mening dat een trainer niet te lang moet blijven, zeker niet bij een amateurclub.” Van die drie jaar Die Haghe is hij het eerste jaar ook nog trainer van Blauw Zwart. „Maar dat werd me te veel, ik moest zaterdag en zondag mee, ik was geen avond thuis, nee, dat werd te gek.” Het laatste jaar van die drie bij Die Haghe combineert hij zijn werk - op zaterdag met het coachen - op zondag van tweede-klasser ODB. „Dat was wel op te brengen,” weet hij nog. En nu dan is hij aan zijn eerste seizoen bij L en S bezig. Een (nieuwe) opgave die hij met overgave aanpakt. „Ik kan niet buiten voetballen. Ik was 34 toen ik met voetballen stopte, maar ik wilde er wel in bezig blijven. Als trainer heb je het voordeel dat je zelf ook nog een beetje bezig blijft. Voetbal is gewoon een deel van m'n leven geworden. Als op een gegeven moment bij mij

de spanning wegblijft, als de interesse verdwenen is, dan kap ik ermee. Dan kan ik 't niet meer overbrengen." Om dat „overbrengen" draait het voor een niet onbelangrijk deel in het amateurvoetbal. „In het algemeen is het zo dat een amateur minder serieus leeft dan een prof. De conditie moet je dus vrij stevig in de gaten houden. Met de tactische training is het moeilijk. Je hebt te weinig tijd. Wil je het goed doen, dan heb je drie avonden nodig. Nu moet je het vooral met het woord gaan doen. Ik wil niet direct van inspraak spreken, maar we praten er met elkaar over. Begrijpt iemand 't niet, dan praten we net zolang tot ie 't begrijpt."

Hij zegt niet uitsluitend op succes uit te zijn, maar wel degelijk ook de opbouw in de gaten te houden. „Het eerste jaar moet je zien als een verkenningsjaar, je moet je spelers leren kennen." Toch is hij geen voorstander van meerjarige contracten: „Ik heb altijd een contract voor een jaar, dat is voor beide partijen een voordeel. Als de trainer niet voldoet en de club zit nog een paar jaar aan 'm vast, dat is een veel te groot financieel risico. Als trainer taken je een contract met de bedoeling dat je er langer dan een jaar blijft. Kijk, je kan gezellig werken en geld verdienen, maar je kan ook ongezellig werken en geld verdienen. Dan moet je als trainer weggunnen. En dan, het is ook heel goed mogelijk dat je als trainer niet past in een vereniging."

Anderiesen houdt zich twee avonden per week bezig met de selectie, dat wil zeggen met het eerste en tweede elftal. Daarnaast heeft hij een avond het derde elftal. „Daar zitten allemaal jonge knapen in, dat zijn de spelers waar L en S het van zal moeten hebben." Hij zegt een voorstander te zijn van het delegeren van werk. „Ik train dus alleen de selectie. Als je 't goed doet is dat zwaar zat. Trainers die 't niet goed doen kunnen een hele vereniging trainen." Bij L en S is een tot de selectie behorende speler verplicht twee keer per week te komen trainen. Alleen ingeval van studie en zo wordt wegblijven redelijk geacht. „Het hele stel komt toch minstens één keer per week, de opkomst van de A-selectie is tot nu toe tegen de 80 procent. Dat is vrij hoog, en we werken echt vrij hard." Een speler die slechts een keer per week kan trainen en daarvoor dan, slim als ie is, de „fijne" trainingsavond zou uitzoeken, de avond dus dat het accent niet op de conditie ligt, krijgt bij Anderiesen geen kans. Zo'n linkmichel krijgt, alvorens hij de normale training mag meemaken, een uittreksel uit de door hem gemiste training te verwerken. „Iedereen heeft zo'n portie nodig. Dit werkt goed, ook voor de jongens die wèl twee keer komen."

PROFESSIEEEL

We moeten in het amateurvoetbal niet helemaal professioneel worden," zegt Wim Anderiesen, „daar hebben de spelers de capaciteiten niet voor." Maar niet helemaal wil niet zeggen helemaal niet. Toegegeven, professioneel is een modewoord, een vlag ook vaak die een lading ongeoorloofde handelingen dekt. Maar professioneel kan ook gebruikt worden in de zin van niet-amateuristisch, gebruik maken van de mogelijkheden. Een voorbeeld: L en S-vleugelspeler Keetman is in duel met een Olympiaan, wat resulteert in een onduidelijke uitbal, vlak voor het bankje met Anderiesen. De arbiter twijfelt, een Olympiaspeler niet want hij pakt de bal op en gooit snel in. En dat terwijl Anderiesen met luide stem waarschuwde: „Pak die bal dan, vlug." Waarop Keetman: „Is dat dan mijn taak, ingooien?" Een ander punt: voor de rust bekommeren L-en S' vleugelspelers zich te weinig om de opkomende Olympia-verdedigers. Anderiesen: „In m'n voorbereiding praat ik vanuit een aanvallend concept. De spelers leggen alles dus aanvallend uit, ze vergeten hun verdedigende taak wel 'ns." Niet vergeten mag worden dat L en S in het eerste seizoen dat het (weer) derde klasser is een hoofdrol speelt.

Fred de Zwart is daar niet zo verbaasd over: „Dat heb ik al vaker meegemaakt, dat na een seizoen waarin je promoveert nog een goed seizoen komt en dat het pas het daaropvolgende seizoen moeilijker wordt."

Olympia is, in tegenstelling tot L en S, een ploeg die op de weg terug is. Twee jaar achtereen degradeerde het, om dan nu een middenmoterig seizoen in de derde klas door te maken. Dat Olympia (dat ooit Frans Steur, gevierd goalgetter van de Rotterdamse zaterdagclub Zwart Wit'28, op de ledenlijst had staan) kwam tegen L en S op een nogal onorthodoxe manier aan z'n eerste tegendoelpunt. Waarbij weer eens bevestigd werd dat voetbal een kwestie van voeten- en kop werk is, maar soms ook van acteerwerk. De Goudse keeper verslikte zich namelijk in één van z'n doelschoppen-uit-het-hand je, die hij zonder uitzondering riskant nam door de bal voor zich of schuin naast zich op te gooien en daarna ferm weg te trappen. In de tijd dat de bal in de lucht zweefde sprong Fred de Zwart zich met een halve draai voor de keeper, die prompt de bal tegen de achterkant van z'n vaetbalbroekje schopte. De Zwart maakte de bal zodanig speelbaar dat de weg van zit - naar doelvlak middels een simpel schopje afgelegd kon worden. Waarmee de

juistheid van het spreekwoord „Een goed begin is het halve achterwerk" weer eens geïllustreerd werd.

„Olympia", zo analyseerde Wim Anderiesen later, „begon driftig, maar na die rot goal, en het was voor hen natuurlijk een rotgoal, werden ze nog driftiger. Wij wilden de bal in de ploeg houden en dat lukte vrij aardig." Olympia intussen wond zich niet onaanzienlijk op over de gang van zaken. En er waren een paar Gouwenaars die hun (stroop)wafel niet konden houden. Fred de Zwart: „Die keeper zei na die goal steeds tegen me: de volgende keer schop ik wel naast de bal." En ook Hans Zoet had een paar aardige ervaringen opgedaan met de niet bepaald met vreedzame bedoelingen rondlopende Olympia-verdediger: „Wat die linksback allemaal zei, dat heb ik nog nooit meegemaakt. En toen ie onze keeper geschopt had en terug liep spuwde die me zo in m'n gezicht. En wat ie tegen Schönherr, die Indische jongen, die voor mij inviel, zei was ook niet mooi meer." Waaruit blijkt dat sommige sportlieden hun plezier-in-de-sport op een wat vreemde manier ventileren. Want, en dat mag niet vergeten worden, de amateurvoetballer wordt nog steeds geacht een portie plezier in z'n sportbeoefening te doen. Vandaar dat Wim Anderiesen zegt: „Het is bij een amateurclub moeibijker werken dan bij een profclub.

Bij een profclub kan je zeggen: je komt dan en dan trainen, en dan komen ze. Bij de amateurs moet je het meer in het sfeertje zoeken. Tot nu toe is het me vreselijk meegevallen, de spelers van eerste en tweede elftal willen best wat opofferen om erbij te zijn." En dan komt weer het praten aan de orde. Je moet kunnen verklaren waarom je iets doet. Ik probeer ze altijd het waarom duidelijk te maken. Ik doe 't in het belang van het elftal, van de vereniging. Ik kijk niet naar de persoon. Maar ik kan wel 'ns misleunen. Neem maar het punt wisselerspelers. Het moment te bepalen wanneer er een gewisseld moet worden is vaak vrij moeilijk. En dan, bij een amateurclub kan je nooit met vaste wisselerspelers werken, die jongens willen voetballen." Hans Zoet spelend op de rechtersvleugel, werd in de tweede helft gewisseld voor Donald Schönherr. Die z'n tweede contact met de bal bekroonde met een erg fraaie treffer. Nou, denk je dan, dat zijn voor Zoet dan twee redenen om de pé in te hebben. Maar nee hoor: „Dat vind ik helemaal niet erg, nee. 't Is de tweede keer in m'n carrière dat ik eruit gehaald word. De trainer is de vakman, die ziet wel wie er vervangen moet worden."

L en S won volkomen verdiend van een na rust volledig wegzakkend Olympia. L en S is nu, in die derde klas C, een kopploeg. Die het met Texas zal moeten ontvechten. „Zo'n eerste jaar," zegt Anderiesen, „is een jaar waarin het wederzijds vertrouwen moet groeien. Dat ligt dus meer op het mentale vlak." Intussen is hij met L en S al zover dat hij, terecht, kan stellen: „Als pas gepromoveerde club zitten we ineens in de kopgroep. De tegenpartij moet zich nu aan ons aanpassen."